BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

İşçi Köylü Kurtuluşu

TKP/ML MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI Ağustos 1999 Sayı:128

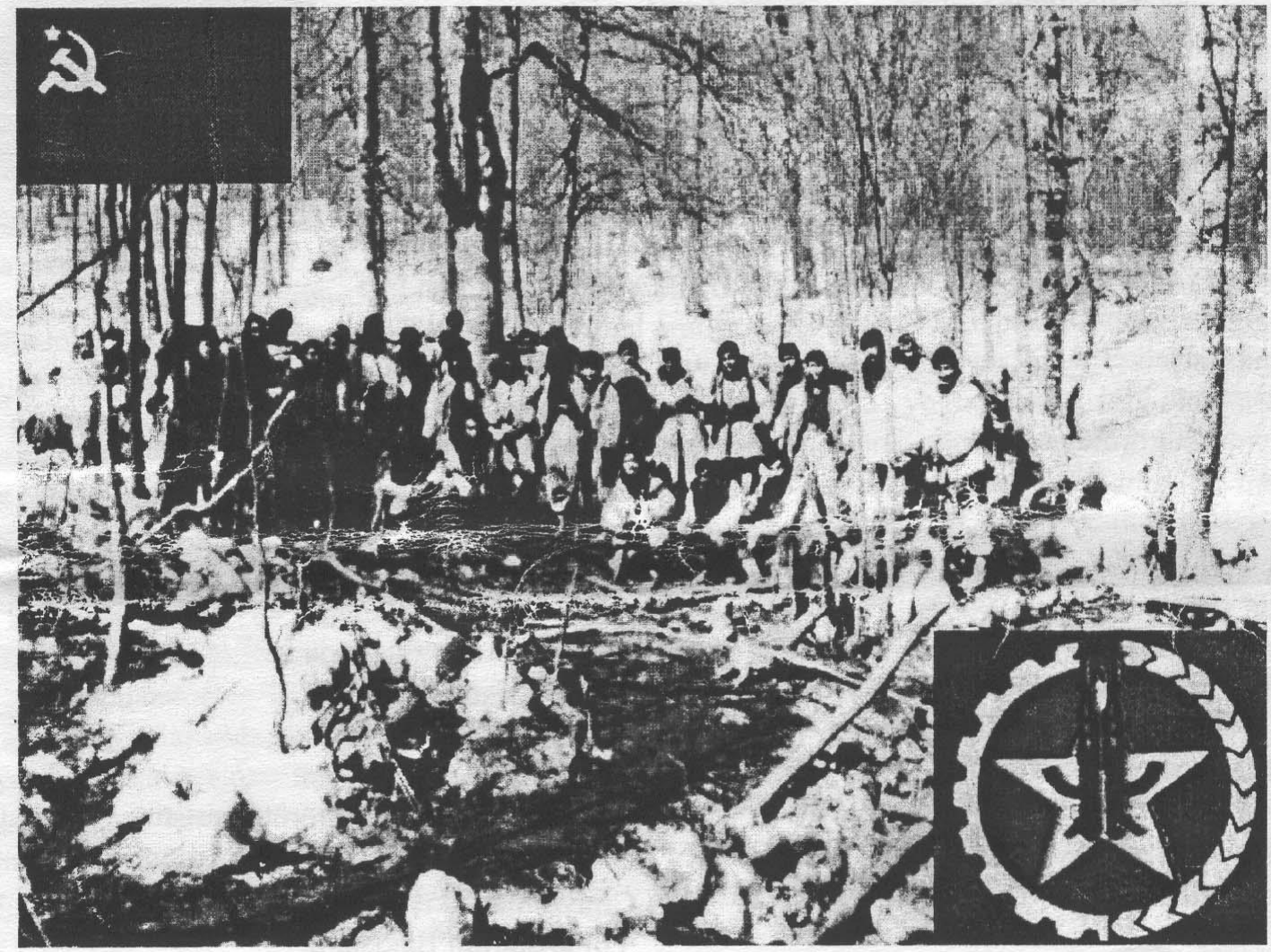

HALKIN KATILIMI OLMADAN DEVRİM GELİŞMEZ!

KARADENİZDE TİKKO'YA KATILIMLAR DEVAM EDİYOR...

GİDENLERE

Adını yüce diye yazdığıma
Kör karanlıklar ufkuna baktığıma
Nice günler öfkesiyle ağladığıma
Ve yalnız suskunluğumda yandığına
Elvedam ve selamım olsun yokluğunda
yandığıma.

Bir pınar gibi çağladığında
Bembeyaz bir sayfaya başladığında
Mutluluğu sevdasında aradığında
Bir dikene şuursuzca sarıldığında
Soğuk karanlık gecelerde üşüdüğünde
Bir yağmur çisesinde ıslanarak uyandığında
Ahtı sebeplere olsun
Kör kurşunlara vurulduğunda

Derinliği yüzlerce metre toprağa gömüldüğünde
Bir sevdaya kurban, bir de halkına hayran
gittiğinde
Ağlamayan gözler yalnız onlar için aktığında
Hatıraları kalsın ve yiğitler dolaşsın dilden
dillere...

bir İKK okuru.

DAĞLARIN YELİ

Dağların yeli gibi
Yağmurun seli gibi
Baharın gülü gibi
Ben yoldaşı görmeyince
Gezem deli gibi.

Ağaç dikili kaldı
Yakan sökülü kaldı
Eller muradına erdi
Senin boynun bükük kaldı.

Çayırların yeni açan gülleri
Duyun Eyüb'ü, Nilüfer'i, Bakış'ı, Ümit'i
Polat'ı, Emine'yi, Meral'i alkışlayan elleri
Yazan kalemleri, öven dilleri.

Ömür bir yapraktır
Elbet bir gün solacak
En güzel hatıralar
Sizinle kalacak.
Gülüşün ezgin görsem
Ar olur gerillam
O gün dünya başımıza
Dar olur gerillam.

Beşik ardı gurbet bize
Siz götürdünüz bizi öze
Hep güzel çiçekler size
Yar olur gerillam.

Sizi çok seviyoruz
Yalnız bırakman bizi
Izdıraplar sonsuzdur
Bitirin şu hasreti.

Aydınlık sizinle başlar
Gerçek olur sahte düşler
Kanatları kesik kuşlar
Hür olur gerillam.

Kuzumuz var yaylalarda
Meleşir çeşmemiz var
Gece gündüz söyleşir
Anası, bacısı, kızı, kızanı
Bizim gerillamız gibi görülmemiştir.

Çıraydınız yakışlara
Yol gösterdin Bakışlara
Canım feda yoldaşlara
Bitmeyecek sonsuz umutlara.

Biz biliriz bizim işimizi
İşimiz kimseden sorulmamıştır
Kılıçla, mızrapla, topla, tüfekle
Başımız bir kere eğilmemiştir
Doruklardan gelen rüzgarın sesi
Bir gül gibi koklarız sizi...

bir İKK okuru.

KİTLELERİ DEVRİME KAZANMAK ZORUNDAYIZ!

Kitleleri devrime kazandırma sorunu devletin kitleler üzerindeki egemenliğine son verme sorunudur. Ezilenlerin ezenleri yıkması ve siyasal iktidarı ele geçirmesi siyasal bilinç sorunudur. Siyasal bilinç ezilenlerin parça parça, her birinin kendi alanındaki faaliyetinin ürünü değil, bir bütün olarak sınıf savaşımının ürünüdür. Lenin 1899 yılının sonlarına doğru yazdığı bir yazısında şöyle der:

"Tek bir fabrikada veya sanayinin tek bir dalında işçilerin işverene veya işverenlere karşı giriştikleri mücadele sınıf mücadelesi midir? Hayır, bu onun sadece zayıf bir tohumudur. İşçilerin mücadelesi, ancak ülkenin işçi sınıfının bütününün önde gelen temsilcileri kendilerinin tek bir işçi sınıfı olduğu bilincine varınca ve tek tek işverenlere karşı değil, kapitalist sınıfın tamamına ve o sınıfı destekleyen hükümete karşı bir mücadele başlattıkları zaman bir sınıf mücadelesi haline gelir..." (Lenin, Acil Görevlerimiz yazısı)

Yine Lenin:

"Siyasal sınıf bilinci işçilere ancak dışardan götürülebilir; yani ekonomik mücadelenin, işçilerle işveren arasındaki ilişkiler alanının dışından. Bu bilgiyi edinmenin olanaklı olduğu tek alan, tüm sınıfların ve katmanların devlet ve hükümet ile ilişkiler alanı, tüm sınıfların arasındaki karşılıklı ilişkiler alanıdır." (Ne Yapmalı'dan) der.

Sınıf savaşımına uzak olan, sınıf bakış açısından yoksun olan sınıf için savaşamaz. Bunun bilincinde olarak ezilenlerin bilincini sınıf siyaseti ile birleştirme görevini omuzlamak Komünist Partisinin varlık zeminidir. Aklımızda hep bu olmalıdır. Egemen sınıfların her politikasını bu anlayışla irdeleyip kitlelere yönelmeliyiz. İşçi sınıfının taşıdığı misyonu (sınıf savaşına son verme, sınıfları ortadan kaldırma misyonunu) Komünist Partisi bu yolla çözecektir; siyasal bilinç taşıyarak, bir an için olsun durmayarak... Kitlelerin kim tarafından kazanılacağı, kitlelerin hangi sürecin gücü olacağı sorunu bunun için çıkaracağımız belirlemelerle, bu belirlemelerin ışığında büyütülecek bir mücadele ile lehimize çözülebilir.

"Siyasal sınıf bilinci işçilere ancak dışardan götürülebilir; yani ekonomik mücadelenin, işçilerle işveren arasındaki ilişkiler alanının dışından. Bu bilgiyi edinmenin olanaklı olduğu tek alan, tüm sınıfların ve katmanların devlet ve hükümet ile ilişkiler alanı, tüm sınıfların arasındaki karşılıklı ilişkiler alanıdır."
(Lenin-Ne Yapmalı)

Emperyalizmin TC üzerindeki belirleyiciliği ve devletin aldığı nitelik açısından geçmişe göz gezdirmekte fayda var. Kaynağımız komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve onun belirttiği gibi sağlam bir Bolşevik olan Şnurov yoldaşlar olacak.

1980 sonrasının yeni politikaları Türkiye'de egemen sınıfları yeni alanlara yöneltti. Bunu başaranlar devletten her türlü desteği aldılar. 1980 öncesi bağımlı sanayinin desteklenmesi gibi, sanayicinin çağın adamı olduğu, muassır medeniyetin temsilcisi olduğu ideolojik manipülasyonun devlet tarafından güçlü bir şekilde yapılması gibi 80 sonrası ihracat teşvik edildi. İhracatçılar devletin yeni örnek iş adamları oldular. Toplum bunları sevmeliydi, bunlara güvenmeliydi. Parasını, malını-mülkünü bunlara sunmalıydı! Hayali ihracat dahi gerekli ve güzel iş olarak benimsetildi topluma. Bizzat devlet hayali ihracatı mesleği haline getirdi. "Zenginleşiyorduk ya, daha ne?" Yoğun bir manipülasyon içinde kitleler mutlu (!) edildi. Kaçakçılığın yasal olanakları açıldı, işbitiricilik adı altında çıkarcılık, rüşvetten beslenme utanılır işler olmaktan çıkarıldı...

TC'nin esasen kendini emperyalizmle var

ettiği bilinmektedir. Her dönem bağımlılık geçerli oldu. Ancak, bu bağımlılığın biçimi de dönemlere göre değişti. Bu, Türkiye'de egemen sınıfların ekonomik karakterine de uygundur.

Türkiye'de egemen sınıflar belli bir ekonomik alanla kendilerini sınırlamazlar/sınırlamamışlardır. Her dönemin öne çıkan sektöründe aynı işadamlarının isimlerine rastlamak olağan bir durumdur. Bir dönemin sanayicisi, sonrası dönemin ihracatçısı, borsacısı, bankacısı, turizmcisi olabilmektedir. Aynı dönemde birçok sektöre egemen olan isimlere rastlamak da olağandır. Hem tekstilci, hem bankacı. Hem siyasetçi, hem turizmci gibi. Hangi sektörlerin en önde olacağı dönemin devlet politikalarıyla belirlenmektedir. Tabi ki bu da emperyalizmin çıkarlarına göre. Büyüyen bir sektör kendi öz kaynaklarına dayanmaz. Mutlaka devlet kredisi ya da emperyalist herhangi bir tekelle işbirliğine dayanır. İncelendiğinde, tarımın esas ekonomi olarak uzun zaman varlığını sürdürdüğü Türkiye'de tarımdan gelen büyük bir şirket yoktur. Tarımdan faydalanılmıştır, bu alanda yoğun bir sömürü yaşanmıştır ama tarımdan elde edilen sermaye ile büyüme esas olmamıştır. Bunun nedeni ekonominin yapısıdır. Yarı-feodal, yarı-sömürge karakter ve devletin buna uygun niteliği kendi dinamiklerine dayanan bir ekonominin değil, bağımlı bir ekonominin gelişimini sağlamıştır.

Devlet başından itibaren ekonomiye yön veren bir işleve sahiptir Türkiye'de. İlk büyük yatırımlar bizzat devlet eliyle gerçekleşmiş ve ekonominin bağımlılığı bu gerçekliğe dayanmıştır. Egemen sınıfların devlet aygıtıyla iç içe oluşu ve ekonominin geriliği ile beraber emperyalizmin tamamen ekonomi üzerinde söz sahibi oluşu Türkiye'deki sosyo-ekonomik yapının temel niteliklerini belirlemiştir. Türkiye'de başından beri devlet ekonomiye hakimdir. Bir kapitalist devlet değil, kapitalizm öncesi karakteri emperyalizm sürecine uyarlanmış bir devlet. Yarı-sömürge olmayı kendi gelişimine daha uygun kabul eden emperyalizmin destek verdiği ve gelişimine ayakta kalışına sömürerek omuz verdiği bir devlet.

"Devlet gücünü tamamen eline geçiren Kemalistler bu gücü alabildiğince zenginleşmek, palazlanmak için kullandılar." (İ. Kaypakkaya)

"Hükümet bir sürü ticaret tekeli kurarak satılan maddelerin vasıtalı vergilerini durmadan artırmaktadır. Tanınmış bir gazeteci 'tekel kelimesi Türk halkı için kanun aşmış soygun haline geliyor' demektedir" ... "Bu vasıtalı vergiler tekellerle birlikte 1927-28 senelerinde devletin beşte üçünü teşkil ediyor." (Şnurov)

"Kemalist hükümet fabrika ve tesis sahiplerini korur. Çünkü Kemalist olan ticaret burjuvazisi, sermayesini henüz gelişen sanayi kollarına yatırır. Bir çok teşebbüsler ve ticari müesseseler, hükümet bankalarından aldıkları parayla kurulmuştur."

"Kemalist hükümet de bir sürü tekeller kurdu..."

"Bu tekeller sayesinde hükümetin kendisi de müteşebbis bir tüccar haline geldi." (Şnurov)

"Söz konusu olan bütün devlet imkanlarını Kemalist burjuvazinin zenginleşmesine ve palazlanmasına tahsis etmektedir. Devlet tekelleri bu amaca hizmet ediyorlar. Kemalist burjuvalar devlet tekelleri yaratarak ve bunları kendi hizmetlerine koşarak bu alanlarda rekabeti geniş

ölçüde ortadan kaldırıyor, böylece işçi ve köylüleri yüksek tekel karlarıyla daha da insafsızca sömürüyordu. Öte yandan tekelci-devlet kapitalizmi Şnurov'un da işaret ettiği gibi, müteşebbislikle hükümet üyeliğini birleştirerek, burjuvaziye bürokratik bir karakter kazandırıyor, yani bürokrat-burjuvaziyi doğuruyordu. 1929-30 dünya kapitalizminin buhranı Türkiye'de de kendini gösterince, CHP devletçiliğine daha da sıkı sarılmış, buhrandan kurtulmak için "devletçiliği" bir zırh olarak kullanmak istemiştir..." (İ. Kaypakkaya, S. E. Sayfa 137)

Bu niteliğin devam ettiğini görmek durumundayız. Emperyalizmin her dönem Türkiye ekonomisi ile iç içe olduğunu görmemek veya kabul etmemek mümkün değildir. 1930'lu yıllar, 50'li yıllar, 70'li yıllar, 80'li yıllar ve 90'lı yıllar emperyalizmin politikalarına uygun biçimlenmiştir. Türkiye'de devlet, egemen sınıfların tam da içinde bürokratlaştıkları bir merkezi kurum olarak varolmuştur. Bu yüzden devlet dışında gelişmiş bir ekonomi veya sınıf kategorisi Türkiye açısından doğru değildir. Emperyalizmin var ettiği zemin bunu olanaksızlaştırmıştır. Zaten bu yüzden egemen sınıfların üstü örtük kalmış, egemen sınıflardan ziyade Kemalizm'den, devletten söz edilmiştir. Tartışılan, kitlelere sunulan ekonomik, siyasi her şey devletin ürettiği veya onay verdiğidir.

Emperyalizme bu derece bağımlı bir ekonominin yeniden yapılandırılması da yine emperyalizmin değişen politikalarından ileri gelmektedir. 70'li yılların buhranı 80 sonrasının buhranlı yönetimi ile tüm dünyada bazı değişimleri gündeme getirmiştir. Emperyalizm var olmak için daha büyük saldırılara girişmek zorunda kalmıştır. Onu var eden yarı-sömürgeler daha da sömürülmeli, emperyalizmi daha da özümsemeliydiler. Ve tabi ki her şeyden sorumlu devlet üzerine düşeni yine yapmalıydı: AFC ve T. Özal'la girilen "liberalleşme"... Kapılar açılmalı, ihracat pohpohlanmalı, tarım tasfiye edilmeli, devlet tekelleri peşkeş çekilmeli, doğal zenginlikler sahipsiz (!) bırakılmamalı, güzide mekanlar turizme açılmalı, Türkiyelilerin kafa yapısı değiştirilmeliydi. Bunun için de büyük bir destekle başlamak gerekiyordu işe! Karşı çıkacaklar susturuldu, sonradan hedefleneceklere gülücükler dağıtıldı, yeni süreçte zorlananlara toleranslar tanındı. Ve anayasa halka kabul ettirildi (!)

İşte böylesi bir ekonomik şekilleniş süreciyle beraber, bu süreci farklı bir yönelime sokacak görüntüsü verilen yeni hükümet de, halkın çıkarlarının ne kadar yanında olduğunu göstermekte gecikmedi. "Devlet batıyor, devlet tükeniyor" söylemleri ile halktan daha fazla fedakarlık istenmeye başlandı. Yapılmak istenen; kitlelerle kendileri arasında "biz" olma kandırmacasını geliştirmek, "hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için" kişiliğini kabul ettirmekti. Ama emekçiye dayatılanların boyutu, tüm bu söylemleri yenilir yutulur olmaktan çıkardı. Çok kısa bir süre içinde Türkiye Büyük Millet Meclisi onlarca karar çıkardı. Bu kararları kitlelerin tartışması mümkün bile olmadı. Ve nihayetinde, alınan kararların insanların yaşamını her yanıyla köleleştirme boyutuna varması, sarı sendika ağalarını dahi birer sosyalist görünümüyle açıklamalar yapmaya, devlete tehditler savurmaya götürdü.

Bu sendika ağaları bir gün önce genel grev sloganları attırırken, bir gün sonra bütün söylediklerini geri alarak önemli bir işçi kesiminin sesini soluğunu kesmektedir.

Bütün bunlar olurken, şüphesiz ki egemenler "yaş ve maaş" sınırlarının belirlenmesinin ötesinde hedeflere kilitlenmişlerdi. Hükümet programında yer alan tahkim, sosyal güvenlik, vergi ve tarım reformu çerçevesinde yapılan düzenlemeler, uluslararası kredi derecelendirme kuruluşlarının (Standard and Poor's) kontrolünden geçirildi. Yani hükümet programında yer alan, yabancı sermayeye tanınan ayrıcalıkların arttırılmasına, yabancı ürünlerin piyasada daha çok rağbet görmesini sağlamak üzere tarım ve hayvancılığın öldürülmesine, dış borcun ödenmesini hızlandırmak üzere emekçilerin ölene dek çalıştırılmalarına, emekçilerin maaşlarından olabildiğince kesinti yapılmasına yönelik düzenlemeler, yabancı sermayenin, Türkiye'yi tercih etmesi için, yani ülkenin daha iyi, daha fazla bağımlılaşması, satışa sunulması için gereken kıstaslar, kredi derecelendirme kuruluşları tarafından incelemeye alındı, egemenler tarafından da resmileştirildi.

24 Temmuzda yüz binlere varan kitlelerin, "Sosyal Güvenlik Reformu"na karşı çıkışının

başında, 99 yılının sonunda yapılacak kongrelerini ve dolayısıyla tekrar yönetime geçmeyi hedefleyen, bıçağın kemiğe dayandığı böyle bir noktada, aksi bir tavır göstermeleri halinde, kendilerinin de mezara gömüleceğini bilen sendika ağalarının anti-emperyalist söylemleri boy gösterdi.

Bu anti-emperyalist ve devlet karşıtı söylemlerin varacağı nokta, sendikalardaki önderliklerin sınıf karakterlerinden bağımsız olmayacaktır. Ve kademeli emeklilik yaşı getirilecek (yani emekliliği yaklaşanlara daha düşük bir yaşta emekli olma hakkı, yeni çalışanlara ise son yasaya uygun), ya da farklı değişiklikler yapılacak, ancak ülke ekonomisinin yabancı sermayeye daha boyutlu bir şekilde peşkeş çekilişi engellenemeyecektir.

Ancak bizi ilgilendirmesi gereken asıl nokta, 80 sonrası gerçekleştirilen eylemler arasında en geniş kesimlerin katıldığı eylemin niteliğidir. Böylesine kalabalık bir eylemlilik, gerçek anlamda bir isyan, sonuna kadar hak alma bilinciyle tavır alma niteliğinde değildir. Bir 15-16 Haziran direnişi gibi, tankla, süngülerle, sıkıyönetimle bastırılmamıştır. İsyankar yönden çok uzlaşmacı yön ön plana çıkmıştır. Şüphesiz ki bu, eylemliliğin önderliğinin kimlerde olduğundan bağımsız değildir. Egemen sınıfların uşakları sendika ağalarının, hem kendi varlıklarını sürdürmek, sürekli yönetimde kalmak için dile getirdikleri talepler, hem de işçi ve emekçilere kazandırılmak istenen uzlaşmacı kişilik alanları doldurmuştur. Miting bir eğlence havasında geçmiştir ve gerçekten de son yıllarda işçi-emekçilere biçilen roller, onlardan beklenen tepkiler, sendikaların önderliklerinin reformistliklerinin boyutu içerisine sıkıştırılmıştır.

Peki bizlerin böylesi dönemlerden çıkarmamız gereken şeyler nelerdir? Bizlerin adımlarımıza katmak zorunda olduğumuz birikimler neler olmalıdır?

Egemenlerin attığı adımların, kitleleri sokağa dökecek kadar pervasız, ezici, çelişkilerin boyutlandığının birer göstergesi olduğunu bütün bu olumsuz tabloya rağmen görmek gerekiyor. Gerçekten de başta da bahsettiğimiz, Türkiye'de ekonominin gelişim seyri, geleceğinin de parlak olmadığını, halkı ezmek üzerine kurulduğunu ve bunu her geçen gün daha boyutlulaştıracak kadar boyutlu bir krizde olduğunu gösteriyor. İşçi-emekçilerin örgütlülüğünün sürekli engellenmesinden dolayı, örgütlülüğe, beraber davranmaya, beraber yürümeye, birlikte slogan atmaya, yani üretimden gelen gücünü kullanmaya ne kadar hevesli olduğunu, bunu böylesine sınırlı bir şekilde alana dökmekte dahi ne kadar coşkulandığını görmek gerekiyor. Ve "içinde ve başında" olmanın zorunluluğunu kesinlikle görmek gerekiyor. İşçi-emekçiler içersinde örgütlenmenin, komiteler kurmanın, önderlikler yaratmanın, düşman karşısında kendi irademizi kabul ettirmenin olmazsa olmaz koşulu olduğunu görmemiz gerekiyor. İçinde olunmadan başında olunamayacağı gerçeği, çelişkilerin yoğunluğunun sokaklara taştığı dönemlerde, kendisini bize tekrar tekrar gösteriyor.

Savaş, düşmana irademizi zorla kabul ettirme gerçekliğinden başka bir şey değildir. Halk iktidarı, yaşamın her alanında, irademizi zorla kabul ettirmenin araçlarını, örgütlülükleri yaratmakla bugünkü iktidarı alaşağı edecektir. Ve bu yüzden içinde olmadan başında olunamayacaktır.

Durağan birçok dönem geçirilecektir. Ancak bu durağanlıkların, çelişkilerin boyutu düşünüldüğünde yanıltıcı olduğu, patlamaların kaçınılmaz olduğu görülecektir. Ve her anımız iktidar mücadelesiyle, irademizi her alanda düşmana kabul ettirme, zorla kabul ettirme çabasına dönüşmezse, patlamalar, ufak kıpırtılar olmaya mahkum edilecektir.

Bugün bu hareketlilik karşısında, devrimci hareketlerin pozisyonları, böylesi sürekli bir hazırlık döneminden, içinde ve başında olmaktan uzaklığının ifadesi olmuştur. Ve bu hareketliliğin niceliği, coşkusu, bunca sindirilmeye rağmen açığa çıkışı sahiplenilmeli, örgütlenme-önderlik noktasındaki zaaflara bu umutla, şiddetle vurulmalıdır. Devrim işte böyle uzun bir hazırlık dönemidir ve boşvermişliklere yer yoktur.

Kitleleri devrime kazanma sorunu, devletin kitleler üzerindeki egemenliğine son verme sorunudur. Partimizin, halkımızın iradesini, devlete zorla kabul ettirme sorunudur. Ve bu, içinde-başında olmakla mümkündür.

Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Proletaryası ve Emekçi Halkımız!
Aydınlık Gazetesini Uyardık!..

Partimiz TKP/ML önderliğindeki Halk Ordumuz TİKKO, 2 Mart 1999 günü halkımızın ve yoldaşlarımızın katili, halk düşmanı Çankırı Valisi Ayhan Çevik'e bombalı saldırıda bulundu.

Ayhan Çevik, Çankırı Valiliğine atanmadan önce Tokat Valisiydi. Ve Partimiz TKP/ML'nin 4. Genel Sekreteri, Komünist Önder Mehmet Demirdağ ile birlikte, Ümit Dinler, Ümit Çağlayan San, Duran Salman, Dilek Konuk yoldaşların 23 Kasım 1997'de TC ordusu ile girdikleri çatışmada şehit düşmelerinde rolü oynayanların başındaydı.

Ayhan Çevik, Tokat'ta valilik yaptığı süre içerisinde, halka işkence yapılmasında, halkın işbirlikçiliğe zorlanmasında, gerillaya karşı halkın koruculaştırılmaya çalışılmasında Faşist TC devletinin en önemli kadrolarından biri olarak faaliyet yürüttü.

Yani hem yoldaşlarımızın, hem de halkın katili olması sebebiyle, Partimiz TKP/ML, Çankırı Valisi Ayhan Çevik hakkında ölüm kararı aldı. Ve bu kararını, faşist TC devletinin gövde gösterileri içerisinde olduğu, zafer şarkıları söylediği, ilerici-devrimci-demokrat kesim üzerinde, "adım atamazsınız, hiçbir şeyi değiştiremezsiniz" biçiminde psikolojik savaşı en doruklara tırmandırdığı, üstünlüğü ele geçirdiği bir dönemde hayata geçirdi. Kararın hayata geçirildiği dönem, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirildiği bir dönemdi. Ve devletin bütün araçlarıyla, halkın umutlarını umutsuzluğa çevirmeye çalıştığı, bu fırsatı kaçırmamak için elinden geleni yaptığı, bütün devrimci değerlere saldırıyı en uç noktaya vardırdığı bir dönemeçti.

Tam bu boy gösterileri yapılırken, faşist TC devletinin kendi ininde, can damarlarından birinin beyninde Partizan Öfkeleri patladı. Devlet tam da zafer şarkıları söylerken, Türkiye Halklarını PKK önderinin yakalanmasıyla birlikte umutsuzluk batağında boğulmaya zorlarken, Çankırı Valisi Ayhan Çevik'in beyninde Partizan Öfkeleri patladı. Hem de onca korumayla gezerken, hem de kendisini cezalandırmaya gücümüzün yetmeyeceğine inanarak cesaretle hareket ederken, hem de onca silahla donanmış bir vaziyetteyken!

Ayhan Çevik bu saldırıdan ağır yaralar alarak kurtuldu. Ancak bu, halkımızın eylemin gerçekleştirilişindeki, Ayhan Çevik gibi bir halk düşmanının hedef olarak seçilmesindeki TKP/ML tarzını coşkuyla karşılamasını engelleyemedi. Ve Öcalan'ın yakalanmasıyla birlikte yoğunlaşan psikolojik saldırılar, gerçekleştirilen eylemle birlikte, patlamış bir balondan başka hiçbir şey ifade etmemeye dönüştü.

Daha önceki bildirilerimizde de belirttiğimiz gibi, eylem sonrasında faşist TC'nin belirlediği adımlardan başka tarzda yürüyemeyen, sözde insan haklarını savunan birçok çevre Partimiz TKP/ML hakkında pek çok iddiada bulundu. Eylemimizin büyüklüğü karşısında, halkın güçlenen umutları, duyduğu coşku sindirilmeye çalışıldı. Eylemimizin hedefi ve niteliği karartılmaya çalışıldı.

Böyle bir dönemde, Partimiz TKP/ML'nin güçlü vuruşlarıyla beraber, devletin bize yönelen oklarının en iyi atıcılarından biri olmaya, sözde "işçi sınıfı partisi"nin önderi Doğu Perinçek ve gazetesi Aydınlık, kuvvetli bir aday oldu. Çankırı eylemimizle ilgili bütün açıklamalarında, Partimiz TKP/ML'nin anti-propagandasını yapmayı asıl görev olarak hayata geçirdi.

Bu dönemde Aydınlık Gazetesi;

Partimiz TKP/ML'nin devlet destekli bir örgüt olduğunu yazdı.

Partimiz TKP/ML'nin yöneticilerinin MİT, hatta CIA örgütü mensuplarından oluştuğunu yazdı.

Partimiz TKP/ML'nin Karadeniz faaliyetini yine bu ajanların yönlendirdiğini yazdı.

Çankırı eylemimizin sorumlusu olduğu iddia edilen Kemal Ertürk'ün "İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi, TİKKO masasındaki özel ekip tarafından devşirilmiş" olduğunu yazdı.

Tüm bu yazdıklarının kaynağını Genelkurmay olarak gösterdi. Eylemimizi halkın coşkusunun ifadesi olarak değil, halk düşmanlarının telaşının ifadesi olarak, onların

'Eskişehir tabutluğu mahkum oldu'

borazanlığını yaparak aktardı. Kemal Ertürk gibi yargılandığı DGM'nin kapsamındaki bir ilde değil de, itirafçıların, çetelerin, halk düşmanlarının kaldığı Eskişehir'de yatmayı kabul etmeyerek ölüme yatan bir devrimcinin, zafere, tutsakların desteğiyle, tutsak yakınlarının desteğiyle, şehit yakınlarının desteğiyle ve daha birçok ilerici-devrimci-demokrat kesimin desteğiyle varan bir devrimcinin hakkında olmadık iddialarda bulundu.

Ve tüm bu bilgilerin kaynağı olarak Partimiz TKP/ML'ye bırakalım danışmayı, Genelkurmay'a sonsuz bağlılıkla saflarını apaçık ortaya koydu. Doğu Perinçek ve gazetesi Aydınlık tüm uyarılarımıza rağmen bize hesap verme gereği dahi duymadan adım atmaya devam etti.

İşte tüm bu ihanet zincirinin dili olan Aydınlık Gazetesi'nin beyninde, ... tarihinde, henüz taşınmakta olduğu yeni bürosuna, ileri-ci-demokrat-aydın niteliğindeki okurlarının da gelip gideceği ve zarar görmemesi gerektiği düşünülerek, sadece uyarı amaçlı bir Partizan Öfkesi konmuştur. Yerleştirilen zaman ayarlı bomba, bomba imha ekipleri tarafından etkisiz hale getirilmiştir.

Doğu Perinçek ve Aydınlık Gazetesi'nin, Partimiz TKP/ML'ye karşı işlediği suçun cezası, şimdilik, ama sadece şimdilik uyarı amaçlı bir eylemden ibaret görülmüştür. Uyarılarımıza rağmen devletin bizzat sözcülüğünü yapmaya devam etmesi halinde, tıpkı diğer halk düşmanlarının hak ettiği cezaya Partimiz TKP/ML tarafından çarptırılmaktan kurtulamayacaktır.

Tüm bunların yanı sıra, Aydınlık Gazetesi okurlarına bir kez daha sesleniyoruz;

İyi niyetle, kendinizi örgütlü olarak ifade etmeye çalıştığınız Partinizin bulunduğu yer, halkın yanı değildir. Parti önderliğiniz ve dolayısıyla da bilinçsiz olarak siz, devletin borazanlığını yapmaktan başka bir misyona sahip değilsiniz. Bir an önce Aydınlık ve Perinçek'in gerçek yüzünü görmelisiniz. Hakkında bir sürü iddiada bulunulan devrimcilerin ölümüne direnişlerinin yolunuzu aydınlatmasına izin vermelisiniz. Bir an önce karşı-devrimin bilinçsiz maşaları olmaktan çıkıp, emeklerinizin gerçekten halkın ve devrimin çıkarlarına seferber olmasını sağlamalısınız!

- Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!
- Kahrolsun Faşist Diktatörlük!
- Hiçbir Halk Düşmanı Cezasız Kalmadı, Kalmayacak!

Ağustos 1999
TKP/ML
Merkez Komite-Askeri Komisyonu

SÜREKLİLİĞİ SAĞLANMIŞ GERİLLA SAVAŞINI YARATMAK SÜREKLİLİĞİ SAĞLANMIŞ PROPAGANDA/AJİTASYON ÇALIŞMASINI YARATMAKTAN BAĞIMSIZ DEĞİLDİR. BU İKİ ÇALIŞMA BİRBİRİNİN KARŞITI HİÇ DEĞİLDİR! (III. BÖLÜM)

Eksikliklerimizi Doğru Belirleyelim ve Somut Perspektiflerimizi Hayata Geçirerek Aşalım!

Mayıs-Haziran 1998 tarihli İKK'dan çıkan son sayıya kadar değerlendirdiğimizde öncelikle içerik açısından, İKK'nın "inşaat işçileri arasında bağlantıyı kolaylaştırdığı"nı, "böylelikle yapılacak işleri dağıtmalarını", "örgütlü çalışmalarından çıkardıkları ortak sonuçlarını görmelerini sağladığını" söyleyebilir miyiz? Açıkçası bu soruya ağız dolusu bir "evet" yanıtını verebilmek için inşa halindeki binanın "iskelesinde" inşaat işçisi tulumunu giymiş işçisini, köylüsünü, kamu emekçisini, gencini, kadınını, semtlisini, enternasyonal alan faaliyetçisini, kitle örgütü faaliyetçisini, tutsak partizanını, şehit yakınlarını, gerillasını ... görebiliyor muyuz? Kim kanıyla canıyla inşaya harç oluyor; Kim harç karıyor; kim tuğla taşıyor; kim duvar örüyor... Her şeyden önemlisi tüm bu işleri nasıl yapıyor, bunları görebilir miyiz iskeleye baktığımızda? İnşaat işçilerinin karşılıklı olarak bunları göremediği ortamda mimarların planlarını hayata geçirmek de zorlaşacak ve ortaya devrimin harcının sağlam yapılıp yapılmadığını bilmediğimiz temel üzerinde duvar örmek gibi durumlarla karşılaşılabilecektir.

Evet, en başta İKK'nın en göze çarpan özelliği binanın inşasına soyunmuş farklı alanların bir arada görünemeyişidir. Öyle ki bazı sayıları sadece gerilla alanından yazılarla çıkarılmış ve İKK'ya "bölgesel yayın" imajı veriyor. Oysa İKK merkezi yayın organı...

Bunun anlamı nedir? Neden tüm alanları göremiyoruz İKK'da? Normal koşullarda, yani iskele kurma bilincine sahip olunduğu ve pratikte kurularak yararlanıldığı koşullarda bunun bir tek anlamı vardır. İskele gerçekliğimizin resmidir ve iskeleye baktığımızda göremediğimiz inşaat işçileri binanın inşası için çalışmıyor, kaytarıyor demektir.

Ancak iskele kurma bilincinin belli oranlarda zaafa uğradığı ve buna bağlı olarak iskeleden yararlanma pratiklerinin de istenildiği boyutlarda olmadığı bugünkü koşullarımızda, normal koşullar için yaptığımız değerlendirmeyi birebir yapmak için erken olacağını düşünüyoruz. Ancak bu zaafiyetin anlayış ve pratik boyutlarının gözler önüne serilmesi (ki bu yazı dizini bunu hedefliyor) ve bu zaafiyetin giderilmesine yönelik denetimlerle birlikte iskelede görünmeyene sorulacak olanlar: "Nerede alanındaki örgütüne yön veren politikan ya da merkezi politikanın alanındaki özgülleştirilmiş hali? Hani alanındaki örgütünün seferber olduğu politikanın pratiği? Sorularından başkası olmayacaktır. Dikkat edilsin, sadece pratik değil hele ki çeşitli yıldönümlerinde yapılan rutinleşmiş pratikler hiç değildir, sorulan... Sorulan öncelikle politikadır, perspektiftir. Kılavuzluk yoksa kendiliğindencilik vardır, kendiliğindencilik içinde "çok iş yapıyormuş gibi sağa sola koşturan" dar pratik vardır. İşte İKK'nın "kazanma, örgütleme, savaştırma" perspektifi ancak bu sorgulayışla sağlanabilir, sağlanması garanti altına alınabilir. İşte böylesi bir durumda İKK bizlere herkesin mevcut gerçekliğinin çok net çekilmiş bir fotoğrafını sunmuş olur. İyi bir önderlik için öncelikli gerekliliklerden biri de bu değil mi? İşte İKK'nın Parti önderliği açısından ideolojik-siyasal önderliğin tamamlayıcısı, örgütsel önderliğin etkili aracı olma hali...

Bunun için bir kez daha yineleyelim: İKK'nın mevcut hali kesinlikle yeterli görülemez. Her alanın sesini duyabilmeliyiz İKK say-

falarında. Bunun için de İKK'da tüm ama tüm alanlara sayfa ayrılacak... Mücadelemizin sürekliliğinden bahsedebiliyorsak eğer, süreklileşmesinde, düzenli hale getirilmesinde de bir sorun olmaması gereken, alanlara özgü çeşitli isimler altındaki bu sayfalarda alanların dönemsel pratiklerine yön veren politikaları, perspektifler ve bunların ürünü çalışmaları yer alacak... Nasıl yer alacak? Belirlenmiş politikanın nedenlerinden, politikayı ortaya çıkaran koşullardan politikanın nasıl hayata geçirileceğine kadar yanıt olacak tarzda... Çalışmanın eksiğiyle, fazlasıyla sonuç olarak diğer inşaat işçilerinin de işine yarayacak dersleriyle nasıl gerçekleştiğini gözler önüne serecek tarzda... Kim yapacak bu işi? Başta alan önderlikleri olmak üzere alanlardaki bütün örgütler... Bunun için her komitenin, hücrenin bir İKK muhabiri olacak... Parti önderliğinin "her PÜ'nün İKK'nın her sayısına bir yazı yazması" kararı zaten var. Bu hayata geçirilecek.

Alanlara ait sayfaların yanı sıra İKK'da sürekli bulunması gereken sayfalar var. Baş sayfa, orta sayfa merkezi önderliğin devrim ve karşı-devrim cephesindeki gelişmeleri inceleyen politika/perspektiflerinin yer aldığı yazılara ayrılacak...

Eğitim sayfasında, devrimimizin temel meseleleri, bunların anlaşılabilmesi için de öncelikle MLM'nin temel kavramları işlenecek...

İdeolojik mücadelenin kendi içimizde olduğu kadar dışımızda kitleleri etkileyebilen küçük burjuva devrimcisinden, reformistine kadar çeşitli hareketlerle de süreklileştirilmesi; ideolojik mücadelenin sürekli canlı tutulması; doğrularla yanlışların sürekli belirginleştirilmesi anlayışlarımıza uygun olarak "polemik" sayfası yer alacaktır İKK'da.

Tasvirini yaptığımız, hedeflediğimiz İKK'dır. Yani işlevini oynayabilecek bir İKK. Hedeflediğimiz içerikte bir İKK yaratmamız ve süreklileştirmemiz başta merkezi önderliğin ele alışına, merkezi önderlik tarafından yaratılacak yazı kurulunun kurumsallaşmasına ve tüm alanların, tüm yoldaşların bu kapsamda üzerine düşen görevleri yerine getirmesine bağlı... Daha doğru dürüst çıkartılamadığı, çıkartıldığında da her haliyle kendiliğindenciliği sırıtan bir durumdan, içeriği her haliyle planlı ve düzenli bir İKK'ya bir anda varılacağı hayalciliğine kapılmayacağız. Çünkü İKK'nın mevcut durumu kısa dönemli bir zaafiyetin ürünü değil. Diğer taraftan, mükemmeliyetçiliğin ürünü olarak "acaba böylesi bir İKK'nın sürekliliğini sağlayabilir miyiz" kaygısının "yapamazsak hiç girişmeyelim" sonucuna götürmesine kesinlikle izin vermeyeceğiz. Yapmak zorundayız, öyleyse hedeflerimize kilitlenelim... ve bilelim ki, hedeflerimize kaçınılmaz olarak basitten karmaşığa geliştirerek başlangıçta kaçınılmaz olarak var olacak eksikliklerimizi birer birer aşarak varacağız.

Diyelim ki, hedeflediğimiz içerikte çıkardık İKK'yı... Mevcut periyoduyla ve dağıtım sorunlarından kaynaklı gecikmelerle İKK''ın, KP önderliğinin "taktiklerin 24 saatte değişebileceği" gerçeğine uygun olarak parti örgütlerini ve kitleleri seferber etmesi mümkün olabilir mi? Elbette ki olamaz. Başlangıçta "iki ayda bir" çıkarken "ayda bir" çıkarmaya başladık. Dağıtımdaki gecikmeleri de ekledik mi, mevcut haliyle, yani ulaşması gereken yerlere ulaştığında "bayatlamış" yazılarla, politikalarla, perspektiflerle sınıf mücadelesinin gidişatına yön vermemiz düşünülemez. Doğru, yerinde politikalara bile sahip olsan kendiliğindencilik kaçınılmaz... Sürekli periyodunun yetersiz olduğu vurgulanan 15 günlük LYO bile bu sorunu yaşarken "iki aylık" ya da "aylık" bir İKK'nın bu sorunu yaşamaması beklenemez. Nitekim önceleri daha yoğun bir şekilde, 15 günlük LYO'nun varlığı ve İKK'dan çok da farklı olmayan içerik ve biçimde çıkışından kaynaklı İKK'nın yüzüne bile bakılmadığı durumlarla karşılaşılabiliyordu. Elbette ki bu durum tamamen aynı içerik ve biçimde çıkan, yani aynı ihtiyaca yanıt veren iki aynı yayının birbirinin varlığını anlamsızlaştırma eğiliminden kaynaklanmıyor sadece. İKK'nın "kolektif örgütleyici" yönünü, kitlelerin seferber edilmesindeki rolünü kavramamanın da payı var. Nitekim birinci yönü giderildiğinde, "bahaneler" ortadan kaldırıldığında ikinci yön çok bariz görülecektir. Genel çalışma tarzından bağımsız olmadığı için aslında bugün de görülmediğini kimse söyleye-

mez.

Peki bu sorunu nasıl ve nereden başlayarak çözeceğiz?

Öncelikle İKK'nın kitlelere taşınmasında örgütten, örgütlü bireylerden, kitlelere gidişteki hantallıktan kaynaklı gecikmeler kesinlikle önlenecek. Nasıl? Genel olarak çalışma tarzımızda mevcut olan kendiliğindenciliğe ve bu hastalığın ürünü pratiklere son vererek... En başta İKK'nın misyonunu kavrayarak; "kitleleri kazanma, örgütleme, savaştırma" perspektifine uygun davranarak... Her örgütlü bireyin, hücrenin/komitenin önderlikleri tarafından bu açıdan da denetlenmesini sağlayarak...

İkincisi, gecikmelerin kimisi basım/çoğaltımdan kaynaklı. Bu yönüyle bu eksikliğin giderilmesi merkezi basımın yanı sıra alanlara yönelik basım mekanizmalarının da yaratılmasına bağlı. Düzenli olarak çıkartıldığı ve yaygın olarak dağıtıldığı koşullarda İKK'nın basımı sorunu kendisini daha fazla hissettirecek. Şimdiden bu sorunun çözülmesi alan önderliklerinin önündeki bir görevdir.

Üçüncüsü, İKK'nın mevcut periyodunu düzenli hale getirmeye (tabi ki istediğimiz içerikte) bağlı olarak periyodun düşürülmesini hedeflemek zorundayız. Öyle ki periyodun düşürülmesi sayfa sayısından daha önemli bir sorundur. Gerekirse sayfa sayısı daha az olur, ancak daha kısa zaman diliminde çıkartılır.

Ancak her şeyden önemlisi birincisi ve ikincisi... Öncelikli olarak anlayışlar ve buna bağlı olarak yanlış pratikler değişmeli. Yoksa mevcut periyoduyla İKK'nın basım, dağıtım sorununu çözemeyenler, daha kısa aralıklarla çıkacak bir İKK'nın basım, dağıtım sorununu nasıl çözecek!

İKK'nın dağıtımının denetlenmesinden söz ettik. Her örgütlü birey, her hücre/komite üstlerine mutlaka her sayının dağıtımına dair İKK'nın ne kadar ve en önemlisi nasıl dağıtıldığını içeren rapor verecektir. Ve bu raporlar aracılığıyla İKK'nın her sayıda ne kadar yeni kitleye götürüldüğü, ne kadar "kolektif örgütleyici" misyonuna uygun davranıldığı denetlenecektir. Buradan ne çıkartılacak? İKK'yı okumak için mi okuyoruz, yoksa kitleleri kazanmak, örgütlemek ve savaştırmak için mi?

Elbette İKK'ya somut ürünlerimizle katkıda bulunan örgütlü bireyler olarak raporlarda İKK'nın belirlenmiş hedeflere ne kadar uygun olduğunu değerlendirme hakkı ve göreviyle karşı karşıyayız. Somut ürünlerimizin yanında böylesi somut değerlendirmeler, eleştirilerle beslenecek bir İKK, kesinlikle hedeflerine bir adım daha yaklaşacaktır.

Evet, görüldüğü gibi anlayışlarımız net, hedeflerimiz berrak!

Tek şey kalıyor geriye... Anlayışlarımız doğrultusunda kendimizi sorgulayarak somut adımlar atmak.

Öyleyse bir kez daha yineleyelim:

Sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratmak, sürekliliği sağlanmış propaganda/ajitasyon çalışmasını yaratmaktan bağımsız değildir! Bu iki çalışma birbirinin karşıtı hiç değildir!

Kitleleri "kazanma, örgütleme, savaştırma" perspektifiyle kitleleri seferber eden bir İşçi Köylü Kurtuluşu yaratalım!

İlkeleri üzerinde ayağa dikilen Partimiz bu alana yönelik bizden bunu bekliyor!

Bitti

PROLETARYANIN, MLM PARTİNİN GÖZÜNDEN GENÇLİĞE BAKIŞI VE HALK GENÇLİĞİNİN GELECEKLE BULUŞMA KAVGASI OLARAK SİYASALLAŞTIRILMASI-ÖRGÜTLENMESİ VE SAVAŞMASI ÜZERİNE (III)

MLM PARTİNİN GENÇLİĞE YAKLAŞIMI; KENDİ KURTULUŞUNU GENÇLİK ÖRGÜTÜNÜN KURTULUŞUYLA BİRLİKTE İLAN ETMESİNDE SOMUTLANMIŞTIR!

TKP/ML, kuruluşunu Halk Ordusu TİKKO ve Komünist Gençlik Örgütü TMLGB ile birlikte ilan etmesi, MLM partinin gençliğin kurtuluşu ve özgürleşmesine verdiği önemin teyididir. Savaş içinde inşa edilen bir partinin hem parti kurucuları, hem Halk Ordusu temsilcileri ve hem de Komünist Gençlik kadrolarıyla birlikte ülkenin kırlarında tüfek ve bombaya sarılarak eyleme yüklenmesi ise işçi sınıfı ve halkın yanı sıra gençliğin kurtuluş yolunun işaret edilmesi olmuş, Kaypakkaya'da dahil olmak üzere, MLM partinin gerilla savaşında işkencehanelerde ve partinin şehir içlerinde ve eylemlerinde can bedeli mücadelede toprağa düşmüş MLM partinin kurucu önder, kadro ve militanları da, aynı zamanda Komünist Gençliğin şehitleri olarak davaya armağan olmuşlardır. Kaypakkaya'nın, Ali Haydar Yıldız'ın, Meral Yakar'ın, A. Muharrem Çiçek'in, Atilla Özkan'ın, Cemil Oka'nın, İsmail Hanoğlu'nun, Selahattin Doğan'ın ve sonrası yüzlerce parti şehidinin yaşamını feda ettikleri mevsim, insan doğasının ilkbahar mevsimi olan gençlik zamanında gerçekleşmiştir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının MLM bilinçle donanmış bu genç komünistlerin yarattığı değerler ve bıraktığı miras, herkesten daha çok, halk gençliğimizin bilincini aydınlatan meşale görevi görmüş ve bu genç komünist militan ve kadrolar anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-faşist Demokratik Halk Devrimimizin güzergahında yürümenin tarzını hayatlarını ortaya koyarak göstermekle kalmadılar, MLM partinin gençliğe yaklaşımındaki siyasal, ideolojik ve örgütsel hattın netleşmesinde de ufuk açıcı oldular ve partinin gençliğin önemini hayati ölçüde kavramasını netleştirdiler. Buna göre:

Partinin gençliğe bakış açısı; birincisi MLM olarak bütünlenen işçi sınıfı ideolojisinin, proletarya ve emekçi halkın kurtuluşu davasının insanlığın genel kurtuluşuyla birleştirilmesi mücadelesindeki sınıf mücadelesi kapsamındaki emekçi gençliğin genel tarihsel rolü ile,

İkincisi de özellikle anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-feodal mücadele süreçleri boyunca, bu her üç gerici siyasal egemenliklerinin karakterinde ön plana çıkan yeni ve genç olanın engellenmesi ve kırılması nedeniyle; sadece sınıfsal olarak değil ruhsal, düşünsel ve kültürel olarak da en fazla genç kuşağın bu sömürü, baskı ve gericilikten etkilenmiş olduğunun tanımlanan, bilimsel statüsü ve sosyalizm koşullarında da özgürlüğü ve bağımsızlığı bir kez tatmış olduktan sonra, onu en cansiperane bir istek, coşku ve duyguyla en tereddütsüz savunacak devrimci sınıf kuşağının gençlik olduğunun tecrübe etmiş pratiği nedeni ile,

Ve üçüncüsü emperyalizm ve proleter devrimler çağındaki sınıf mücadelesinin de ezilen ve sömürülen sınıf ve köleleştirilen halkların örgütlü, devrimci siyasetinin uzun süreli sabırlı, zengin ve meşakkatli bir yol

olan Halk Savaşı Stratejisi sayesinde sonuca vardırılacağının defalarca ispatlanmış pratiğinin içindeki genç olanın tayin edici rolü nedeniyle... Gençlik örgütlenmesi ve devrimde gençliğin rolü; partimiz TKP/ML'nin onu ayrı bir merkeziyetçilikle örgütlemek şeklindeki politikasıyla ele almayı getirmiştir.

Gençlik örgütlenmesinin partiyle merkez komitesi seviyesine gelene dek bağımsız bir örgütlenme olarak yapılmasının en baş nedeni birincisi gençliğin 16-26 yaş grubu olarak eğitim kurumlarında merkezileşmesi ve sürekliliği olan bir şekilde on milyonun üstündeki muazzam bir yığın olarak bünyesini esas olarak işçi-köylü, emekçi sınıf gençliğinin oluşturulması; ikincisi de doğal gelişimin; kişilik bulma evresi boyunca geçen sürede her bir genç unsurun, bağımsız ve özgür gelişimine iradi imkan sunmaktır. Buradaki iradi imkan, MLM ideolojisi ile, onların kendi gerçekliğini bilimsel olarak tanımlamalarını sağlamak ve ait oldukları sınıfın tarihi rolüyle kendi rollerinin ilişkisini kendi yaşam pratiğiyle ilişkilendirmelerini sağlamak ve siyasi rollerinin gereğince örgütlenip mücadeleye seferber olmaktır. Zira eğer doğal bir yaşam evresi olarak gençlik bağımsız örgütlenmesini yaratma, kendi kendini yönetip seferber edecek örgütsel mekanizmalarını, kendi yaşam alanı ve kuşağı içinde ortaya çıkarıp işlevlendirme imkanı bulamazsa ve/veya bu imkan sağlanmazsa, bu gençliğe ilişkin burjuva bakış açısının kaygılarıyla bezenmiş bir sapma olarak cisimleşir. Zira her kuşak, kendi döneminin, ideolojik-siyasi ve kültürel değerleriyle kimlik bulmuş olduğundan ve her yeni kuşağa göre bir önceki kuşağın değerleri tarihi ve toplumsal gelişmenin doğallığı nedeniyle geri düştüğünden, genç bir kuşağı, olgunlaşmış bir kuşağın, yaşam ve kültür değerleriyle biçimlendirme kaygılarının ister istemez ön plana çıkma gerçekliği, gençliği yeniliğin ve geleceğin sahipliğinde sınırlar. Proletarya Partisinin işçi-köylü, emekçi kökenli gençliği ayrı bir örgütleme politikasıyla ele almasının nedenlerinden biri budur. Bu, bu açıdan hem bilimseldir, hem de Proletarya Partisinin sınıfın ve emekçi halkın kurtuluşu asgari hedef olarak ülkenin, azami hedef olarak da insanlığın **özgürleştirilmesi iddiasını** tutarlı bir bağlılığın ve siyasetindeki samimiyetin göstergesidir.

Sözgelimi, okulda faşist saldırılara, ahlaki çökertme programlarına, bilimsel olmayan eğitime karşı, bilimsel bir ahlakla didişme, polis, müdür baskısı, din, töre ve devletle el ele gelen gerici ve faşist baskılanmaya karşı mücadelede sürekli ortaya çıkan her sorun bazında açık ve net tavır belirlemek; öğrenci gençliği her meselede sınıf ilişkilerine, çağımızın karakteristik çelişkilerine ve sisteme tekabül eden sorunların sınıfsal kaynağını bilinçte çözümlemeyi sağlamak, gençliğin devrimin kanalına aktarılmasının ilk adımıdır. Emekçi gençliğin her bir sorunun aşılması konusunda halkın genel menfaatlerinin temsili ve işçi sınıfı ve emekçi halkın sosyal kurtuluşunun gerçekleştirilme bilinci ve yolunun günlük olarak ortaya çıkan bu pratik sorunlarda emekçi sınıflara ait genç unsurların bilinçlenmesinde ve örgütlenmesinde MLM gençlik örgütünün tayin edici bir rolü vardır. MLM gençlik örgütü, gençliğin uyandırılıp örgütlendirilmesi ve sınıf çıkarları için savaştırılmasının tarihsel olarak TMLGB'nin omuzlarında olduğu tartışmasız bir gerçektir.

Gençliğin neden ayrı bir örgütlülüğünün bulunduğu ve sınıf gençliğinin MLM partiye doğru eğitilip hazırlanmasının neden özel bir "örgütlülük"le ele alındığını, bu özgünlüğün özünü tam olarak kavramak önemlidir. Bu özgünlüğün özü, çocukluk ve olgunluk arası evrenin sadece bedensel bir gelişme ve tamamlanma evresi değildir. Hatta bu çok tali bir özelliktir. Temel olan her bir genç unsurun, hangi sınıfa ait olduğunu görüp anlayabilecek sürecin her bir genç unsurun üretim sürecine katılana ve üretim araçları karşısındaki konumunu hayatın gerçek yasaları içinde

pratikle belirlemesine kadar ki ara sürecin sınıf bilinci ile doldurulması ve gençliğin bir kitle politikası çerçevesinde devrime hazırlamasıdır.

Hatta bu sorun, işçi de olsa, köylü de olsa, genç her birey için böyledir. Zira işçi dahi olsa, her bir genç unsurun, olgunluk çağına gelene kadar ki süreçle üretim içinde bulunma sürecini öz irade ve sorumluluklarıyla belirlemediğini biliyoruz. İster şehirde olsun, ister kırda olsun üretim içindeki her bir genç üretim faaliyetini, onun zorunluluk ve sorumluluklarının bilincinde olarak omuzlamamaktadır. Genellikle askere gidene ya da evlenene kadar çalışmakta olan her işçi-köylü gencin fabrika ve atölyede bulunan bir patronun yanı sıra, onu oraya gönderen bir de evde babası, annesi veya abisi vardır. Ne fabrikada, ne de evde henüz bağımsız bir iradeye sahip olmayan bu yaştaki emekçi bir gencin proletaryanın mükemmel, disiplinli, bilinçli, yaratıcı ve uygulamalı iradesi olan parti örgütünün genel kural ve zorunluluklarını kaldırması zordur. Bu köylü genç için de böyledir. **Dolayısıyla gençlik örgütü, tüm örgütleme ve günlük ekonomik, demokratik ve kültürel sorunların mücadelesi içinde gençliği savaştırıp örgütlerken istikrarlı bir şekilde yapması gereken şeylerden en önemlisi de her bir TMLGB taraftar ve üyesini partinin güçlü iradesine hazırlamak, yaşamlarını ve düşüncelerini bu irade ve disiplinin kurallarına uyacak ve bu disiplin ve irade ölçüleri içinde savaşıp üretecek şekilde hazırlayıp ideolojik-politik, örgütsel deneyim ve tecrübe ile silahlandırmaktır.** Ancak böyle bir hazırlığın sonucunda emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizmin kendi çıkarlarının korunmasına uygun düşecek şekilde kirletilmiş tüm bir toplumun içindeki halk gençliğinin **kendini gerçekleştirmesi** söz konusu olabilir. Ancak bu şekilde, bugüne kadar, emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizmin çıkarlarına hizmet ettirilmiş, öldürülmüş, kirletilmiş, çürütülmüş, aç, sefil ve işsiz bırakılmış, eğitimde, üretimde, paylaşımda eşit gelişim fırsatı sunulmamış, faşist ideoloji ve kültürle düşünce ve alışkanlık dünyası çürütülmüş ve böylece hiçbir zaman **genç** oluşuna uygun bir siyasal biçimle kendini ortaya koyamamış işçi, köylü, emekçi gençlik, yabancılaşmayı inkar ederek, kendini gerçekleştirmeyi başarabilir. Ve fakat gençlik bunu işçi sınıfı ve emekçi halkın kendini yeniden gerçekleştirmesi olarak yönetilen ve sömürülen durumdan çıkararak, özgürleşen ve yöneten duruma gelme eylemi içinde dolaysız bir örgütlü tavırla devrim sürecine katılmaksızın başaramaz. Bu görevin başarılmasının eğitimde, örgütlenmede ve savaşımda tam olarak nasıl bir pratik anlam bulacağına da bakacağız. Ama bundan önce gençlik gelecek ilişkisi gibi hayati sorunların anlaşılması için önce kısaca sınıfı, partiyi, tarihi ve gelecek olgusunu kısaca ele alacağız.

Devam edecek...

Yoldaşlarına Karşı Ölümüne Bağlılığın ve Sınırsız Sevginin Simgesidir O!

Münire Sağdıç (Meral) yoldaşla ilk tanışmamız cezaevinde oldu. İlk süreçlerde pek sohbet etme olanağımız olmasa da bu zamanla değişti. Meral yoldaşla diyaloğumuz, sohbetlerimiz arttıkça birbirimizi daha yakından tanımaya başladık. Yoldaşın en belirgin özelliği Partiye, yoldaşlarına, devrime olan bağlılığıydı. İlk alınmasında Partimizin "ser ver sır verme" ilkesine bağlılığı bunun göstergesiydi. Kendisinin çok güçlü olduğunu sanan düşmana işkencede almış olduğu tavırla, aslında çok güçsüz, aciz ve zayıf olduğunu gösteriyordu. O "ben büyüğüm, güçlüyüm" edebiyatını diline pelesenk yapan düşmana asıl büyük ve güçlü olanın insanlığın kurtuluş kavgasını sürdürenler olduğunu pratiği ile gösteriyordu. Asıl büyük olanın Partimizin ideolojisi ile donanmış ve bu uğurda bedel ödemekten kaçınmayanlar olduğunu dosta düşmana gösteriyordu. Düşmana olan sınıf kini ve netliği ile bağlılığını mücadelenin cezaevi cephesinde de yaşamında cisimleştiriyordu. Verilen her göreve dört elle sarılıyor, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. "Yer ve mekan önemli değil, esas olan kavgamızdır" anlayışını her zaman savunmuş, bu anlayışını çevresindekilere, yoldaşlarına son derece bağlı ve yoldaşlık ilişkilerine son derece önem veren biriydi. O her zaman yoldaşları ile tartışırken kavratıcı olmaya çalışıyor, yoldaşlarını değiştirip dönüştürmeyi asla elinden bırakmıyordu. Bu özelliği birçok pratiğine yansıyordu. Örneğin görüş günleri kabinlere gelir, bütün yoldaşların ziyaretçileri ile görüşür. Onlara Parti politikalarımızı, neler yapmaları gerektiğini anlayacakları bir dille bıkıp usanmadan anlatırdı. Özellikle bu süreçte ailesine yaptığı müdahaleler onları devrim kavgasına daha çok yakınlaştırmıştı. Militan bir ruhla donanmalarını sağlamıştı. Annesi ile sohbetleri ona yol göstericiliği, annesini "benim bütün çocuklarım sizin Partinin, hepsini size veriyorum" diyecek bir seviyeye ulaştırmıştı. Birçok yoldaş en yakın çevresini harekete geçirebilme olanaklarına sahipken, bir-iki müdahaleden sonra "bizimkiler geri" gibi tavırlar sergileyip geri adım atıyor. En yakın çevresini bile devrim kavgasına katamıyor. Fakat bıkıp usanmadan, doğru taktik ve araçlarla yapılan müdahaleler insanları ileri bir seviyeye taşıyabiliyor. Bu konuda Meral yoldaşın ailesi ile olan pratiği örnek alınmalıdır. Meral yoldaş kitlelerin devrimdeki rolünü görüyor, onları devrime kanalize etmek için yoğun çaba sarf ediyordu. Bundandır ki görüş günleri girmediği kabin, sohbet etmediği tutsak yakını kalmıyordu. Aldığı görevlere dört elle sarılan "her zaman en iyisini yapmalıyım" anlayışından hareket ediyordu. Cezaevindeki Parti ve devrim şehitleri anmasında almış olduğu görevde bu anlayışı pratiğine de yansıyordu. Yoldaşa lümpen, sorunlara duyarsız, küçük burjuva bir kızı canlandırması rolü verilmişti. İlk zamanlar gerek böylesi bir görevi daha önce almayışı, gerekse kendine güvensizliği kaynaklı pek başarılı olamıyordu. Zamanla bu eksikliklerini görüp onların üzerine gitmesiyle bayağı mesafe katetmişti. Öyle ki yoldaş oturup rolü hakkında bir replik yazmış ve bunu çok güzel canlandırmıştı. Göreve yaklaşımı, kendini katması "her şey Parti için, Parti devrim için" şiarımızın pratikteki yansımasıydı. Bu anlayış karmaşık süreçlerde kendini daha net gösteriyordu. Zorlu süreçlerde her zaman Partiden yana tavır almış, etrafındakileri de bu yönlü harekete geçirme çabası içinde olmuştu.

Tahliye olduktan sonra görüşme olanağımız ortadan kalktı. Uzun bir aradan sonra tekrar karşılaştığımızda ikimiz Halk Ordusu TİKKO'nun birer savaşçılarıydık. Ben biraz daha erken katılmıştım. Ne zaman "bu sene gerillaya kim katılacak" diye düşünsem aklıma ilk gelen

Meral yoldaş oluyordu. Biliyordum ki "her şey sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı için" şiarımıza yanıt vereceklerin başında gelecekti. "Kesinlikle gelecek" diyordum. Gerilla cephemize kan taşıyacak, harç olacaktı. Nitekim gittiğimiz bir randevuda gelenlerin içinde Meral yoldaşı görünce sevincim kat be kat arttı. Partinin yöneliminin esas alınması, Partiye göre şekillenmek gerektiğini kavramıştı. Parti çatısı altında mücadele yürüten her birey bunu pratiğinde hakim kılmalıydı. Meral yoldaşı da bu pratiğe sokan bu anlayıştan başka bir şey değildi. Olması gerekeni yapmış, gerillaya katılmıştı. İlerleyen günlerde sohbetlerimizde "yoldaş, mekan ve yer önemli değildir. Önemli olan kavgamız, yönelimimiz, Partimizdir. Partiye göre şekillenme, bunun pratiği içinde olmadır," derken Partiye ve kavgaya bağlılığını net bir şekilde ifade ediyordu. Yoldaş barınak sürecini merak ediyor, sürekli bu konuda sorular soruyordu. Kış yaklaştıkça merakı, bununla birlikte de heyecanının arttığı her halinden belli oluyordu. Gerilla mücadelesinde yaşamında kış koşulları gerek düşmana, gerekse doğaya karşı yürütülen sayısız direnişlerle doludur. Kış koşullarının ve bu süreçte düşmanın da yönelimiyle nice kahramanlıklar yaratılmış, nice şehitler verilmiştir. Yei Dağı (Pülümür) şehitleri bu tür direnişlere verilecek en güzel örnektir. Bu sene de benzeri bir süreç yaşadık. Kışlık üslenim alanımızın deşifre olmasıyla yer değiştirmek, bulunduğumuz alanı terk etmek zorunda kaldık. Soğuk ve karlı havalarda uzun yürüyüşler dönemi başladı. Bazen bu yürüyüşler 15-16 saati buluyordu. Fakat böylesi zamanlarda kişilerin gerilla savaşının zorluklarına göğüs germesi, onunla mücadelesi, zorluklar karşısında çelikleşmesini de beraberinde getirir. Bu ve benzeri süreçler zora, zorluğa gelemeyen sözde her türlü bedeli göze almış, özde ise tam tersi olan kimi insanları kavgadan uzaklaştıracağı gibi, kimilerini daha da sağlamlaştırır. Zor koşullarda kavgada ısrarlı olmaları gerektiğini, onlara bir kez daha hatırlatır. Meral yoldaş (fiziksel özelliklerini de hesaba kattığımızda) bu süreçte zorlanan yoldaşlardan biriydi. Fakat bu hiçbir zaman onu geriletmedi. Aksine her geçen gün daha da ilerlemesini sağladı. O koşulların kolay olmadığı bilincine varmıştı. Bu koşullar devrimci-komünist irade karşısında tuzla buz oluyordu. Devrimci-komünist iradenin galip gelemeyeceği hiçbir şey yoktu. Hele bir de yanı başında Partin, yoldaşların varsa ve bu süreç omuz omuza kıyasıya bir kavga ile birlikte veriliyorsa kimin galip geleceği belli değil midir? Elbette ki bellidir. Kazanacak olan başından sonuna kadar devrimci-komünist iradedir. Meral yoldaş bu süreçte devrimci-komünist iradenin karşısında hiçbir gücün duramayacağını, aşılamayacak hiçbir engelin olamayacağını pratikte bir kez daha yaşıyor ve bu onu daha da çelikleştiriyordu. Komutan yoldaşın uzun yolculuklar sırasında "nasıl gidiyor" sorusuna "yoldaşlar gidiyorsa, yürüyorsa, ben de yürürüm" cevabı aynı davaya inanmışlığın, aynı amaç için savaşmanın, düşünce ve eylemde birlikte olmanın pratikteki yansımasıydı. Bu örnek alınması gereken bir özelliktir. Yoldaşlar Meral yoldaşın yoldaşlarına olan inancını, sevgisini bu pratikte de görüldüğü gibi örnek almalı ve bundan öğrenmelidirler. O hiçbir zaman yaşadıkları karşısında yakınmacı bir tavır sergilemedi. Aksine davranışları ile yoldaşlarına örnek olmuştur. O kadar mütevaziydi ki yaptıklarını fedakarlık diye hiçbir zaman yorumlamadı. O bunları "savaş içerisinde olması gerekenler" olarak adlandırdı. Bütün pratiklerine yön veren de bu anlayış oldu. Partiye, yoldaşlarına, devrime, halkına olan inanç ve bağlılığını bu onurlu kavgada şehit düşerek doruk noktasına ulaştırdın. Sen de, senden öncekiler gibi tarihin en güzel yerinde yerini almış olmanın gururunu taşıyorsun, yaşamın ve mücadelenin olduğu her alanda düşmanın beynine inen Partizan öfkesini, kanımızla kızıllaştırdığımız, özgürleştirdiğimiz Karadeniz topraklarında boy verip filizlenen ve daha da filizlenecek olan binlerce kardelen çiçeğinden tohum olansın.

Sana söz veriyoruz; ideallerine bağlı kalacak, halk savaşının sönmeyen ateşinde namlularımızdan çıkan kızıl kurşunlarımızda yaşatacağız. And olsun ki hesabını soracak, savaşımızı zaferle taçlandıracağız.

- 8 Mart Bağderesi Şehitleri Ölümsüzdür!
- Meral Yoldaş Yaşıyor, Savaşıyor!
- Ya Kızıl Kanımız Toprağa Akacak, Ya Kızıl Bayrağımız Doruklarda Dalgalanacak!
- Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO, TMLGB!

Gerilla Bölgesinden Bir Yoldaşı